

Postakocsik sorozatban

RÁDIÓJEGYZET

Krúdy Gyula drámája
Rádióra alkalmazta: Békés Pál
Rendezte: Varga Géza
Dramaturg: Bárdos Pál
A főszereplők: Gábor Miklós, Igó Éva,
Papp Zoltán, Almási Éva

Magyar színház a két világ-háború között címmel új sorozatba kezdett a Rádiószínház. Benne huszonöt év legszebb színpadi alkotásaival találkozunk majd a hallgatók. Sikeres színházi felvételek és eredeti stúdió-előadások tolmácsolják a darabokat folyamatosan.

Elsőként *A vörös postakocsi* került adásba, Krúdy 1920-ban írt drámája, a kalandos sorsú mű. Az 1913-ban megjelent sikeres regényének címét azért adta a drámanak is az író, mert így akart biztosra menni. Zaklatottá vált az élete, pénzre lett volna szüksége. Hiába, a Nemzeti Színház előadhatatlannak ítélte a darabot. Napjainkban Bárdos Pál vette le a polcról, és jó érzékkel Békés Pált kérte föl az átdolgozására, aki írói világának gyökereiben rokon Krúdyval. Kemény és hozzáértő munka eredményeként állt elő az újabb Postakocsi. Amely cselekményben megint csak nem azonos a regénnyel — ahogy Krúdy drámája sem volt az, csupán néhány szereplőt vett át belőle —, de különbözik a korábbi átalakítástól is. Viszont az atmoszféráját tekintve hiteles, igazi Krúdy-mű, ennél többet újjáalkotói — író és dramaturg — dicséretére aligha kell mondani.

Kivételesen szép színészi munkára is alkalmat adott. Gábor Miklós Bánk bán-formátumú nagyurat varázsolt elénk, Huba vezérig viszszenemő családfával, aki nemesen gondolkodik, kényesen szigorú elvek szerint él, még akkor is, amikor kártyázik vagy löverszenyedik. Igó Éva az egyszerűnek mondott Esztella megformálásában azt érzékeltette, hogy milyen megfejthetetlenül bonyolult még önmaga számára is a lélek, látszatra milyen logikátlanok a belső parancsai. Rezeda Kázmér Papp Zoltán hangján szólalt meg. Néha zavarba ejtette a hallgatót, hogy ez a hang annyira hasonlít Gábor Miklóshoz. Nem vált megkapóvá az alakítás. A figura itt amúgy is jellegtelenebb: nem valóban összetett Krúdy-hős, inkább csak hazudós, szeszélyes hangulatember, nem az igazi Rezeda Kázmér. Steinné szerepében emlékezetes marad Almási Éva, sokszínű volt, kíváncsiságot, rácsodálkozást ébresztő.

Ady — Krúdy regényéről írva a Nyugatban — „a vörös kocsit” az emlékezés szimbólumának nevezte, azt írta, maga a regény a tegnapi ifjúság boszorkányos muzsikájú dala. Mai utasait a vörös postakocsi nosztalgiával övezett tájakon viszi át: saját emlékekre már nem figyelhetnek utazás közben. Inkább az emberekre, akikben akkor is, ma is egymás mellett él a szép és a taszító, a nagyszerű és a szánalmas, és többnyire vesztesek kisebb-nagyobb küzdelmeikben.

CSONTOS MAGDA